

Рольова гра "Fashion Show" («Показ мод») має на меті розвиток умінь усного спілкування за темою заняття "Your Look". Для участі у грі студенти обирають ролі знаменитого дизайнера одягу, топ моделей, журналістів. Під час гри «топ моделі» дефілюють на уявному подіумі, а «дизайнер» представляє модний у цьому сезоні повсякденний одяг і взуття. «Журналісти» фотографують, задають запитання під час «прес-конференції з відомим кутюр'є» і потім пишуть статті для паперових і електронних ЗМІ.

Таким чином, ігрові педагогічні технології підвищують мотивацію до вивчення іноземної мови. Завдяки іграм активізуються всі пізнавальні процеси: розвивається пам'ять, мислення, уява, творчі здібності. Ігри сприяють засвоєнню мовного матеріалу, збагаченню лексичного словника студентів, розвитку особистісного творчого потенціалу і уміння приймати самостійні рішення, розширенню кругозору, формуванню особистої відповідальності за результат колективної праці.

ЛІТЕРАТУРА

1. Азимов Э. Г. Новый словарь методических терминов и понятий (теория и практика обучения языкам) / Э. Г. Азимов. – М.: ИКАР, 2009. – 448 с.
2. Гальскова Н.Д. Теория обучения иностранным языкам: лингводидактика и методика / Н. Д. Гальскова. – М.: Академия, 2004. – 336 с.
3. Шукин А.Н. Методика обучения речевому общению на иностранном языке: / А.Н. Шукин. – М.: Издательство Икар, 2011. – 454 с.
4. Evans V. Upstream Intermediate / V Evans. – Express Publishing, 2008. – 176 p.
5. Wallace M. J. Training Foreign Language Teachers / M. J. Wallace. – Cambridge University Press, 2001. – 180 p.
6. Wynn J. Creative Teaching Strategies / J. Wynn. – Delmar Publisher, 1996. – 95 p.

Прус Н. О.

викладач кафедри іноземних мов та перекладу
Харківський національний економічний університет
імені Семена Кузнеця
м. Харків, Україна

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОГО ІМІДЖУ В ПОЗААУДИТОРНІЙ РОБОТІ

Формування професійного іміджу майбутніх фахівців є одним з найактуальніших питань сучасної педагогічної науки. Адже саме позитивний професійний імідж обумовлює конкурентоспроможність особистості та допомагає досягти успіху в професійному житті. «Привабливий імідж мимоволі притягує до себе людей, а тому їх психологічно легше розташувати до того, що говорить або демонструє людина. Вдалий вибір моделей поведінки та реалізації різних соціальних ролей дозволяє комфортно себе почувати в спілкуванні з людьми різного соціального й професійного статусу, незалежно від власного віку» [2, с. 9].

Таким чином, стає очевидним, що під час навчання у вищому навчальному закладі майбутні професіонали «мають усвідомити свою відповідальність за

побудову власного іміджу та необхідність внутрішньої роботи над собою» [1, с. 15]. З метою формування цілісного системного уявлення студентів про сутність та компоненти поняття «професійного іміджу» доцільним є введення в програму підготовки спецкурсу з основ іміджології, який допоможе оволодіти понятійним апаратом, необхідним для вивчення професійного іміджу; розкрити основні підходи щодо структуризації професійного іміджу; з'ясувати компоненти, що формують основу іміджу професіонала; визначити технології побудови професійного іміджу.

Для розуміння майбутнім фахівцем свого «Я-реального», тобто усвідомлення власних особистісних рис та професійних якостей, що формують враження про нього, для засвоєння навичок постійного самовдосконалення та саморозвитку, спрямування на формування професійного іміджу, підвищення самооцінки, спрямування позитивного настрою стає важливим використання також різноманітних форм організації не тільки аудиторної, а й позааудиторної роботи за спеціальною тематикою: заняття-драматизація, бесіди, «круглі столи», дискусії, тематичні конференції, ігри, спеціальні тренінги та вправи на підвищення самооцінки, розвиток навичок самоконтролю, безконфліктної поведінки та позитивного відношення до життєвих ситуацій. Адже саме така робота вклучає в себе елемент самореалізації та сприяє гармонізації внутрішніх і зовнішніх факторів формування професійної культури майбутніх фахівців, надає можливість реалізації внутрішнього потенціалу, розвитку творчих здібностей, формуванню самостійності, професійного самовиховання. Основне місце серед інтерактивних видів позааудиторної роботи займають ігри (КВК, вікторини, «Брейн-ринг», «Вгадай професію», прес-конференція, «Ви – іміджмейкер», «Корова»), дискусійні заняття («Дерево рішень», «Акваріум», «Круглий стіл», ознайомлення з деякими правилами етикету та загальної культури, основами створення візуального іміджу ділової людини), тренінги для підвищення самооцінки та формування позитивного настрою (вправа «Броунівський рух», заняття-драматизація, психологічні вправи).

Таким чином, можемо зробити висновок, що не тільки правильно організований навчальний процес під час практичних занять з фахових дисциплін, а й позааудиторна робота сприяє розвитку рефлексії, формуванню усвідомлення необхідності постійного самовдосконалення, саморозвитку та самопізнання, підвищенню самооцінки та покращенню емоційного стану студентів. Майбутні фахівці матимуть змогу зрозуміти, що створення позитивного професійного іміджу є складним динамічним поетапним процесом, який починається ще в студентські роки та триває протягом усього професійного життя, а основними показниками ефективності професійного іміджу стають не тільки його візуальна привабливість, а й емоційний стан, власна система цінностей та культура поведінки, впевненість в своїх діях, адекватна самооцінка. Адже саме та особистість, що характеризується такими якостями як працьовитість, незалежність, самовідданість, творчий підхід до справи, здатність приймати лідерські позиції, прагнення постійного саморозвитку та професійного росту, зможе завоювати повагу, авторитет, «досягти внутрішнього комфорту та внутрішньої самоповаги, підійнятися вгору по соціальних сходах, покращити професійні результати» [3, с. 18].

ЛІТЕРАТУРА

1. Бондаренко В. І. Педагогічна технологія формування професійного іміджу майбутніх учителів технологій [Текст] / В. І. Бондаренко // Молодий вчений. – 2015. – № 4. – С. 14-18

2. Гаришина Т. Р. Основы делового имиджа: учеб. пособие / Т. Р. Гаришина. – М.: Московская финансово промышленная академия, 2010. – 64 с. – (Серия «Непрерывное образование»).

3. Зарецкая Е. Н. Деловое общение / Е. Н. Зарецкая. – М.: Академия, 2003. – 376 с.

СЕКЦІЯ 8. СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ПЕДАГОГІЧНІЙ НАУЦІ

Алмашій І. І.

старший викладач кафедри психології
Мукачівський державний університет
м. Мукачево, Закарпатська область, Україна

СКЛАДОВІ ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ ОСОБИСТОСТІ

Сучасна психолого-педагогічна наука переважно розглядає трьохкомпонентну модель формування екологічної культури особистості, зокрема молоді. А саме компоненти екологічної культури: інформаційно-інтелектуальна, мотиваційно-ціннісна, поведінково-діяльнісна. Часто формування екологічної культури зводиться до формування окремих компонент без врахування взаємозалежності кожної з них, що в свою чергу суттєво знижує виховний потенціал освітньо-виховної роботи по формуванню екологічної культури особистості. Тому сучасний етап розвитку психолого-педагогічної науки вимагає врахування якісних характеристик процесу виховання у формуванні екологічної культури особистості.

У психолого-педагогічній науці питанням формування екологічної культури займалися В. П. Иванов, М. В. Межуев, В. Г. Табачковський та ін., на сучасному етапі його розглянуто в працях В. С. Крисаченко, В. О. Хвіст, В. М. Логвиненко та ін.

Мета. Розглянути компоненти по формуванню екологічної культури молоді. Екологічна культура (ЕК) розглядають як напрям людської діяльності та мислення, від якого істотним чином залежать нормальне існування сучасної цивілізації, її сталий розвиток у майбутньому. Культуру екологічну необхідно розглядати з двох сторін: по-перше, це – сукупність певних дій, технологій освоєння людиною природи, які забезпечують принаймні стійку рівновагу в системі «людина – довкілля»; по-друге, це – теоретична галузь знань про місце людини в біосфері як істоти діяльної, організуючої її структурні та функціональні блоки, як дедалі зростаючого у своїх можливостях чинника регуляції стану біосфери. Без знання кола проблем, що належать до екологічної культури, не можна зрозуміти, наприклад, чому одні спільноти (етноси) живуть у злагоді з природою, тобто утверджуються у світі як етноси екофільні, а інші – залишають по собі руїну як спільноти екофобні, чому в одних випадках людська діяльність породжує гармонійні ландшафти та екосистеми, а в інших – довкілля перетворюється на пустку [1, с. 5].

Екологічне виховання (ЕВ) включає процес формування екологічної культури і є вихованням, насамперед, яке «підживлює» почуття приналежності до великого світу природи. Це почуття виховувалось в людей упродовж тисячоліть. ЕВ не є чимось відокремленим у загальному навчально-виховному процесі освітніх інституцій. Воно поєднується із національно-патріотичним, моральним, трудовим. В виховання формується готовність не лише дотримуватися правил співжиття із